

Adéu a la mili (i a la PSS)

Una de les experiències més incòmodes, desagradables i absurdes a què es veuen sotmesos els joves és haver de fer el servei militar obligatori. En una societat plural, que es vanta de moderna i que es defineix com a democràtica, obligar una persona a combregar amb els valors castrenses és inacceptable. Naturalment, els primers a veure això van ser els mateixos implicats, els joves, que són els qui any rere any, des de fa dues dècades, han anat fent créixer de forma valenta i vertiginosa la llista d'objectors en un primer moment i després, la d'insubmisos. Encara que això en molts casos els hagi costat fins i tot presó.

Per mirar de trobar sortida a aquest moviment de rebuig, es va inventar la prestació social substitutòria, destinada a aquells a qui no agrada marcar el pas a les ordres d'un sergent curt de gambals, o senzillament no volen desfilar sota bandera aliena. Però a ningú no li agrada que el castigui i el pedaça va quedar ràpidament desbordat. Els inventors de la PSS van oblidar que un servei és per essència gratuït i voluntari. Si perd el valor de la gratuïtat deixa de ser un servei, i si esdevé obligatori, es converteix en un càstig. I per si algú li quedava algun dubte de l'existència de la penalització, es va establir que la PSS tingués una durada superior al servei militar. El nombre massiu d'objectors i la pressió del moviment insubmis han convertit en inaplicable la PSS. Moltes entitats, seguint les consignes del moviment insubmis, s'han negat a acollir places d'objectors o han cancel·lat les que tenien, de tal forma que actualment, milers de joves esperen, sense cap pressa, ser cridats a fer la prestació. Però amb una mica de sort ni la faran.

Es prepara una nova amnistia, en aquest cas per als objectors que faci més de tres anys que esperen ser cridats per complir la prestació. També, finalment, es treurà la penalització que comporta la PSS i se n'igualarà la durada a la del servei militar. Són dues de les mesures pactades per CiU i el PP en la nova llei d'objecció que ha d'entrar en vigor abans d'aquest estiu. És un pas més en aquest llarg camí de pelegrinatge cap a l'enterrament de-

finitiu del sistema militar obligatori i del seu succedani civil, que celebrarem el 31 de desembre del 2002, o abans. De tots els acords que puguin sorgir del delicat pacte entre CiU i el PP, la supressió de la mili serà sens dubte un dels més populars. Aquest era un dels compromisos electorals amb què Joaquim Molins va concórrer a les passades generals, i que després va quedar plasmat en l'acord d'investidura i governabilitat.

El camí recorregut en aquests dos anys, conduït pel diputat Carles Campuzano, conté avenços significatius.

L'esmentada nova llei d'objecció n'és un, com també ho és la modificació del Codi Penal per suprimir les penes de presó per als insubmisos, i la reducció del període d'inhabilitació. L'assignatura que encara queda pendent és la despenalització definitiva de la insubmissió. Si d'aquí a tres o quatre anys hi ha d'haver exercit professional, no té sentit continuar condemnant insubmisos a penes d'inhabilitació de sis anys, o continuar reclamant presó com si no passés res, com va fer la setmana passada el fiscal de la secció segona de l'Audiència de Barcelona per a l'insubmis de Torelló Pere Sanjujo.

La situació voreja l'absurd si tenim en compte que a més de sobrar objectors, sobren *quintos* per tot arreu. Només amb els joves en edat militar que

actualment estan en situació de pròrroga d'incorporació a files es podrien cobrir totes les places necessàries fins a la professionalització definitiva de l'exèrcit. Hi ha 836 mil joves en pròrroga, però les forces armades necessiten d'aquí al 2002 només 329 mil reclutes. Fins i tot, encara que un 60% d'ells es declarés objector a darrera hora, n'hi hauria prou per cobrir les places necessàries en aquest període de transició. No obstant això, el ministeri de Defensa no s'atreveix de moment a liquidar la mili, encara que en els propers anys seran més els excedents de contingent que els cridats a files. La resposta potser està a les casernes, on continua havent-hi reticències a qualsevol canvi. I en un ministre, que segons em comenten, s'escolta massa els responsables d'aquestes casernes. És aquell ministre que volia portar els valors castrenses a les escoles. ■

PERE MARTÍ

“Els inventors de la PSS van oblidar que un servei és per essència gratuït i voluntari. Si perd el valor de la gratuïtat deixa de ser un servei, i si esdevé obligatori, es converteix en un càstig.”